

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΓΕΝΕΘΛΙΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΜΠΕΤΖΑΛΛΑΝ

Τὴν Κυριακὴν, 5^η/18^η Σεπτεμβρίου 2022, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου κατὰ μετάθεσιν ἡ ἐορτὴ τοῦ Γενεθλίου τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου εἰς Μπετζάλλαν.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἀναμιμνήσκειται ὅτι ἡ Θεοτόκος εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀτέκνους γονεῖς αὐτῆς, Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν καὶ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην, διότι ἐξ αὐτῆς ἐτέχθη κατὰ σάρκα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ὁ Λυτρωτὴς του κόσμου, ὁ Χριστός.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἐωρτάσθη διὰ θερμῆς ὑποδοχῆς τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου τῆς Μπετζάλλας Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου, τῶν Ἱερέων τῆς κώμης Μπετζάλλας, τῶν Τοπικῶν Ἀρχῶν τῆς Μπετζάλλας καὶ τῶν Σωμάτων τῶν Προσκόπων τῆς Μπετζάλλας διὰ θείας Λειτουργίας, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου καὶ συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιμανδριτῶν Γέροντος Καμαράση π. Νεκταρίου καὶ τοῦ ἡγουμένου τοῦ προσκυνήματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Μπετζαλλᾶ π. Πορφυρίου, τῶν ἱερέων τῆς Κοινότητος π. Παύλου, π. Ἰωσήφ καὶ π. Ἥσσα, ψαλλούσης τῆς βυζαντινῆς χορωδίας τῆς Κοινότητος καὶ μετέχοντος πανδήμου τοῦ λαοῦ τῆς Μπετζάλλας, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί καὶ ἀραβιστί ὡς ἔπεται:

«Δώσει Κύριος αὐτός ὑμῖν σημεῖον· ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ», (Ἠσ. 7,14), ἀναφωνεῖ ὁ μεγαλοφωνότατος Ἡσαΐας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς εἰς τὴν εὐλογημένην παρά Κυρίου πόλιν ὑμῶν, ἵνα μετὰ τῶν ἁγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης πανηγυρίσωμεν τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν μόνην Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Σήμερον καὶ ἡμεῖς συνεορτάζομεν τὴν ἐκ τῆς ρίζης τοῦ Ἰεσσαὶ βλαστήσαν Παρθένον ἀγνήν, τὴν ἀναδειχθεῖσαν πηγὴν τῆς Ζωῆς, τούτέστιν Μητέρα τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει καὶ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας «Σήμερον, ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις ἐπαναπαυόμενος θεός, θρόνον ἅγιον ἐπὶ γῆς ἐαυτῷ προητοίμασεν· ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ τοὺς οὐρανοὺς, οὐρανὸν ἔμψυχον, ἐν φιλανθρωπία κατεσκεύασεν· ἐξ ἀκάρπου γὰρ ρίζης φυτὸν ζωηφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τὴν Μητέρα αὐτοῦ, ὁ τῶν θαυμασίων θεός, καὶ τῶν ἀνεπίστων ἐλπίς, Κύριε δόξα σοι».

Τό σημείον, περί οὗ προεφήτευσεν ὁ Ἡσαΐας ὅτι δώσει ὑμῖν αὐτός ὁ Κύριος δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τόν ἅγιον θρόνον, τόν ὁποῖον προητοίμασεν ἑαυτῷ ἐπί τῆς γῆς ὁ θεός, τούτέστιν τήν Παρθένον Μαριάμ. Τοῦτο εἶναι τό σημείον, διά τοῦ ὁποίου ἐγνώρισεν Κύριος τό σωτήριον αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν· ἀπεκάλυψε τήν δικαιοσύνην Αὐτοῦ κατά τόν ψαλμῶδόν. Τό δέ σωτήριον αὐτοῦ εἶναι ὁ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Παρθένου Μαρίας διά Πνεύματος Ἁγίου σαρκωθεῖς καί ἐνανθρωπήσας θεός Λόγος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, τοῦ ὁποίου τό σωτηριῶδες ἔργον ἀφορᾷ εἰς ἅπαν τό ἀνθρώπινον γένος κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ «καί ὄψεται πᾶσα σὰρξ τό σωτήριον τοῦ θεοῦ», (Λουκ. 3,6/ Ἠσ. 40,5).

Διά τῆς γεννήσεως τῆς Παρθένου Μαρίας ἐπῆλθε σύν αὐτῇ ἡ ἀνακαίνισις τοῦ κόσμου. Καί τοῦτο διότι ἐν αὐτῇ τῇ Παρθένῳ Μαρίᾳ ἐγένετο ἡ τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ ἀνάπλασις καί τῆς Εὔας ἡ ἀνάκλησις. Αὕτη ἐγένετο ἡ πηγὴ τῆς ἀφθαρσίας καί ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς φθορᾶς, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν καί τοῦ θανάτου ἐλυτρώθημεν κατά τόν ὑμνωδόν. Διά τῆς Παρθένου, μέ ἄλλα λόγια ἐπῆλθεν ἡ ἀναίρεσις τῆς κατάρας τῶν πρωτοπλάστων καί ἡ ἀντίδοσις τῆς εὐλογίας, ὡς τοῦτο ἐναργέστατα διατυπώνει ὁ ὑμνωδός λέγων: «Ἡ γέννησίς σου θεοτόκε, χαράν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένῃ· ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ὁ θεός ἡμῶν, καί λύσας τήν κατάραν, ἔδωκε τήν εὐλογίαν· καί καταργήσας τόν θάνατον, ἔδωρῆσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Ἡ αἰώνιος ζωὴ ἐδωρήθη ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις διά τῆς θεοτόκου, ἡ ὁποία κατά τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν, ἐγένετο «τό πρὸς θεόν ἀνθρώποις φρικτόν συναπτήριον, δι' ἧς τὰ οὐράνια τοῖς ἐπί γῆς ἡνῶνται, θεῶ τὰ ἀνθρώπου καί ἀνθρώπῳ τὰ τοῦ θεοῦ ἀντανίσχουσα». [Καί ἀπλούστερον· ἡ θεοτόκος εἶναι αὕτη, ἡ ὁποία συνάπτει σφικτὰ τοὺς ἀνθρώπους μέ τόν θεόν καί αὕτη μέ τήν ὁποίαν ἠνώθησαν τὰ οὐράνια μέ τὰ ἐπίγεια, ἀνταποδίδοντας τὰ ἀνθρώπινα εἰς τόν θεόν καί τὰ τοῦ θεοῦ εἰς τόν ἄνθρωπον].

Παράδοξον ὄντως θαῦμα σήμερον ἐορτάζομεν, δοξολογοῦντες καί ἀνυμνοῦντες τόν θεόν Πατέρα, ὁ ὅποιος ἀπεκάλυψεν ὑμῖν μυστήριον χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένον, (Πρβλ. Ρωμ. 16,25), τούτέστιν τήν προορισθεῖσαν τοῦ θεοῦ Μητέρα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν. Τό παράδοξον δέ τοῦτο μυστήριον δέν κατανοεῖται «ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καί δυνάμεως, ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μή ᾗ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει θεοῦ (Α' Κορ. 2, 4-5), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Κατά δέ τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν: «Πίστει νοοῦμεν ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι τὰ πάντα τῇ τοῦ θεοῦ δυνάμει παρῆχθαι· πάντα τὰ τε θεῖα καί τὰ ἀνθρώπινα πίστει κατορθοῦμεν. Πίστις δέ ἐστὶν ἀπολυπραγμόνητος συγκατάθεσις». Καί ἀπλούστερον. Μέ τήν πίστιν κατανοοῦμεν ὅτι τὰ πάντα ἔχουν γίνεαι ἀπό τό μή ὄν εἰς τό εἶναι μέ τήν δύναμιν τοῦ θεοῦ· καί ὅλα τὰ θεῖα καί τὰ ἀνθρώπινα τὰ κατορθώνομε μέ τήν πίστιν. Καί πίστις εἶναι συγκατάθεσις χωρὶς πολλήν ἐξέτασιν]. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ θεογνωσία ἢ ἡ γνῶσις τῶν θεῶν πραγμάτων δέν εἶναι ἐπιστημονικὴ γνῶσις, ἡ ὁποία ἀποκτᾶται μέ ἔρευναν καί μεθόδους ἐρεῦνης· εἶναι δωρεὰ καί συγχρόνως ἐμπειρία καί καρπός τῆς πίστεως. Διά τοῦτο ὁ ψαλμῶδός παρακαλεῖ λέγων: «καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ θεός καί πνεῦμα εὐθές ἐνγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου», (Ψαλμ. 50,12)· ἐρμηνεύων τόν Δαυϊτικόν λόγον, ὁ Ἡσύχιος λέγει: «Πνεῦμα εὐθές οὐ τό ἐν ὑμῖν τό ζωτικόν τοῦτο λέγει, ἀλλ' αὐτό τό τοῦ θεοῦ Πνεῦμα. Τοῦτο ἐν τοῖς ἐγκάτοις τούτέστιν ἐν τοῖς λίαν καιρίοις τῆς ψυχῆς μορίοις ἐγκαινισθῆναι βούλεται [ὁ προφήτης Δαυΐδ]. «Πνεῦμα γάρ ἐστὶ τοῦ κατὰ ἀλήθειαν σωτηρίου, τούτέστιν Χριστοῦ. Τήν ἐκ τῆς στεῖρας Ἄννης γεννηθεῖσαν ἀειπάρθενον μακαρίζει πᾶσα ἡ κτίσις καί

ἰδιαιτέρως ἡ ἅγια τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, διότι αὕτη (ἡ ἀειπάρθενος) ἐκπεπλήρωκεν τὴν πρὸς τοὺς προφήτας ἐπαγγελίαν, (Πράξ. 13,32). «Κύριε ὁ θεός μου δοξάσω σε· ὑμνήσω τὸ ὄνομά Σου, ὅτι ἐποίησας θαυμαστά πράγματα, βουλήν ἀρχαίαν ἀληθινήν», (Ἠσαΐου. 25,1), ἀναφωνεῖ ὁ προφήτης Ἠσαΐας.

Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει ὅτι ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἤθελε νὰ δοθῇ εἰς τοὺς γνωρίμους Αὐτοῦ ἐξαιρετικὴ χάρις, δηλαδή τὴν χάριν διὰ νὰ εἶναι μαζί μέ Αὐτόν καί νὰ θεωρῶσιν τὴν δόξαν Αὐτοῦ, διότι λέγει «ἠγάπησάς με πρό καταβολῆς κόσμου» (Ἰωάν. 17,24), δεικνύων ἔτσι ὅτι ἡ δύναμις τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀφορῶντος τὸν Σωτῆρα εἶναι ἡ πλέον ἀρχαιοτάτη, καί ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἡ ὁποία ἐπετελέσθη ὑπὸ τῆς μεσιτείας Αὐτοῦ ἦτο ἐκ τῶν προτέρων γνωστή, [προεγνωσμένη εἰς τὸν θεὸν Πατέρα]. Ἐξαίρετον τοῖς ἑαυτοῦ γνωρίμοις ἀπονεμηθῆναι τὴν χάριν ἠθέλησεν ὁ Σωτὴρ τὴν ἐκ τοῦ συνῆναί τε αὐτῷ καί ὁρᾶν τὴν δόξαν αὐτοῦ· «ἠγαπήσθαι δέ φησι καί πρό καταβολῆς κόσμου», ἀρχαιοτάτην ἐν τούτοις εὖ μάλα δεικνύς τὴν τοῦ καθ' ἑαυτὸν μυστηρίου δύναμιν, καί ὅτι προέγνωστο μέν τῷ θεῷ καί Πατρί τῆς ἡμετέρας σωτηρίας ἡ ὁδός, ἡ διὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ μεσιτείας τετελεσμένη».

Τῆς ὁδοῦ ταύτης, δηλονότι τῆς ἡμετέρας σωτηρίας, τῆς διὰ τῆς μεσιτείας τοῦ Χριστοῦ τετελεσμένης, ταπεινὴ ὑπήκοος καί συνεργὸς ἐγένετο ἡ ἐκ τῶν δικαίων Ἰωακείμ καί τῆς Ἄννης γεννηθεῖσα θεοτόκος. Διὸ καί ἡμεῖς μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ βοῶμεν καί λέγομεν: «Χρυσοῦν θυμιατήριον γέγονας· τό πῦρ γάρ ἐν γαστρί σου ἐσκήνωσεν ὁ Λόγος ἐκ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, καί ἐν ἀνθρώπου μορφῇ καθωράθη, θεογεννητορ ἀγνή». Ἡ μόνη καί μόνον εἰσάγουσα Χριστόν εἰς τὴν οἰκουμένην πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν». Ἀμήν. Ἔτη πολλά.

Ἦκολούθησε λιτανεῖα τῆς ἱερᾶς εἰκόνας, κέρασμα εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκδηλώσεων τοῦ Ναοῦ καί τράπεζα παρατεθεῖσα τῇ Πατριαρχικῇ Συνοδείᾳ ὑπὸ τῆς Κοινότητος, ἔνθα καί πάλιν προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Ἡ γέννησίς σου θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένη· ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ὁ θεός ἡμῶν, καί λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν· καί καταργήσας τὸν θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἐντιμότετε κ. Πρόεδρε καί τίμια καί σεβαστά μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί τῶν λοιπῶν εὐαγῶν ἰδρυμάτων,

Τὴν ὑπὸ τῆς θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας μηνυθεῖσαν πάσῃ τῇ οἰκουμένην χαρὰν ἀπηλαύσαμεν σήμερον ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας καί ἀναιμάκτου θυσίας, τούτέστιν τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Τῆς χαρᾶς ταύτης τῆς ἐν Πνεύματι ἀγίῳ ἀνεδείχθη ἡ πρό καταβολῆς κόσμου προοριζομένη καί ἐκλελεγμένη ὑπὸ τοῦ θεοῦ Πατρός θεοτόκος καί Μήτηρ τοῦ θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλά καί Μήτηρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἅγια ἡμῶν του Χριστοῦ Ἐκκλησία, οὓσα τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἄμπελος καί ἡμεῖς τὰ κλήματα αὐτῆς, ὡς λέγει Κύριος: «ἐγὼ εἶμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα· ὁ μένων ἐν ἐμοί κάγῳ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν· ἐάν μή τις μείνη ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλήμα καί ἐξηράνθη, καί συνάγουσιν αὐτὰ καί εἰς τὸ πῦρ βάλλουσι, καί καίεται», (Ἰωάν. 15,5-6).

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ ἱερῷ βαπτίσματι ἐνδυθέντες τοῦ Χριστοῦ, οἱ λαβόντες δηλονότι τόν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, κατέστημεν κλήματα τῆς ἀληθινῆς ἀμπέλου τούτέστιν τοῦ Χριστοῦ. Διό καλούμεθα νά μείνωμεν ἐν Αὐτῷ. Λέγει γάρ Κύριος: «ὁ μένων ἐν ἐμοί, κἀγώ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν. 15,5).

Λέγομεν τοῦτο, διὰ νά τονίσωμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί ἰδιαίτερος ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων εἶναι ἡ προστασία καί τό καταφύγιον ἀσφαλείας τῶν ὑμνούντων καί μεγαλυνόντων τήν θεοτόκον, τήν ἀνατείλασαν τόν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης, τόν Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν· ἀλλά καί τόν ἱατρόν τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν· διό καί μετὰ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εἶπωμεν τῇ Παρθένῳ Μαρίᾳ:

“Χαῖρε κεχαριτωμένη, τό πάσης χαρᾶς χαριέστερον καί πρᾶγμα καί ὄνομα, ἐξ ἧς χαρά ἀδιάδοχος εἰς τόν κόσμον Χριστός γεγέννηται τῆς Ἀδαμιαίας λύπης ἱατροῖον. Καί ἀπλούστερον: Χαῖρε κεχαριτωμένη τό πλέον χαρούμενο ὄνομα καί πρᾶγμα ἀπό κάθε χαρά, ἀπό τήν ὁποία γεννήθηκε εἰς τόν κόσμο ὁ Χριστός, χαρά ἀνεπανάληπτη, τό ἱατροῖο (=θεραπευτήριο) τῆς λύπης τοῦ Ἀδάμ”. Ἔτη πολλά καί εὐλογημένα. Ἀμήν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας